

- FIÚ. Elöl Júdás. — Ne kelj fel!
Kegyess kincsem, barlangba rejtekezz el!
Tudok egy jó szurdékot arra feljebb.
Csókolni édes orcádat ne engedd!
- ALBERT MESTER közben csövet vett elő, az eget kémleli.
Mind fönny van már. Csillagok és planéták.
- FIÚ. Fönny vannak már. Most kelnek. Álmosan,
Péter, János, Jakab... Szemüket dörgölik,
tápázkodnak.
- ALBERT MESTER. Kosból Bikába tértünk.
Ott a Fiastyúk: mit költött vajon?
- FIÚ. Karddal, doronggal jönnek ellene.
- ALBERT MESTER. Bikából Ikrek felé haladunk.
Castor és Pollux, Léda fiai,
hattyú nemzete pár.
- FIÚ. Füsttel, korommal
égnek a fáklyák. Az ő árca fényes...
- ALBERT MESTER. Argonauták, tenger hajósai
homályból fénybe, és fényből homályba:
melykőtök hoz fényt? melykőtök homályt?
- FIÚ. Indul a bárány a farkas elébe.
- ALBERT MESTER. Farkas elé a bárány? Bárány elé a farkas?
Hátha együtt indulnak?
- FIÚ. Oly szelíd!
S a másik oly gonosz...
- ALBERT MESTER az eget kémelve. Mintha inogna ott...
De melyikük? Castor? Pollux? Nem, nem lehet...
Nyilván a csó hibás... vagy vén szemem
káprázik...
- FIÚ. Most megállnak és tanakszanak.
- ALBERT MESTER. Igen, csak vén szemem káprázott. Fenn ragyog
mind a kettő... De ott egy harmadik...
A Dioszkurok közt... vagy kívülük?...
Sose láttam...
- FIÚ. Most indulnak tovább.
- ALBERT MESTER. Heggyel előre... mint egy kés... Mit is
mondott a némbér? Vedd vissza a kést?
- FIÚ. Ó bárányom!... csak áll... kezét leejtve...
csak várja...
- ALBERT MESTER. Lányult elme! A jelet —
a kést — érted már? — Hé, fiú, kiált,
hogy hagyják abba!
- FIÚ. Vigyázz! Kést emel!
Fogjátok hát le! — Imbolyog a bárány...
Földre esik... Júdás megölte Jézust!
- ALBERT MESTER. Júdás megölte Jézust! Jaj nekem!

Függöny.

(Folytatjuk)

PRÓFÉTA VOLTÁL

*Fáradt hívő s megrettent ateista,
puhány aszkéta, s kispolgár vagány
együtt isznak, nem vágnak lázadásra,
a prófétát belepi a magány.*

*Szavuk kopottan, értelmetlenül
— mint rózsafüzér haldokló kezében —
pereg le fogaik között. Belül
halott-maszkjuk lelkekre ég egészen.*

Cselényi I. Gábor